

telse og tager i Henhold dertil Ændringsforslagene under Nr. 15, 16 og 17 tilbage.

Jeg skal saa vende mig et Øjeblik til det mærkværdige politiske Amfibium, der for en Rigsdagsperiode repræsenterer Nyborgkredsen. Det ærede Medlem (Birch) var meget forarget over, at jeg havde omtalt ham som det saakaldte Venstremedlem, og forsikrede, at han var en udmærket god Demokrat. Nu tror jeg, at ærede Medlemmer ville indrømme, at den Tale, han førte i Gaar, var saa god en Højretale, som nogen Sinde har lydt i dette Ting. Ja, den laa næsten til højre for Højre, fordi det dog er sjældent, at Medlemmerne af det egentlige Højre udtale sig med saa stor Aabenhed, som det ærede Medlem gjorde. Han fik jo i øvrigt ogsaa en god Attest for sit konservative Sindelag af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), der erklærede, at det var Højres Gerning, han her gjorde. Den Attest vil han formodentlig fremlægge, næste Gang han prøver paa at vælges ved Højres Stemmer i Nyborg. Jeg er ikke sikker paa, at det vil gøre lige saa god Lykke overfor de virkelige Venstremænd i Nyborgkredsen.

Det ærede Medlem erklærede sig selv for en god Demokrat i Skattespørgsmaal. Jeg har altid troet, at demokratisk Skattepolitik gik ud paa at tage let og lempeligt paa Smaafolk og lægge Skattens Byrde der, hvor der var bred Ryg til at bære den, og det er jo netop det, det ærede Medlem med Hænder og Fødder her sætter sig imod. Det ærede Medlem udviklede sin Opfattelse af Demokratiet og erklærede, at det var et af dets Hovedformaal at arbejde for Smaafolks Vel. Og derefter gaar han over til at motivere sine Ændringsforslag, der gaa ud paa at befri de rige fra at betale højere Skatter. Jeg overlader til de ærede Medlemmer overhovedet at prøve paa at forlige disse Modsætninger. Sagen er den, at ved dette Forslag, som Talen er om her, drejer det sig om Realiteter, om rede Penge. Det er vist Bleichroeder, der har sagt: „In Geldsachen hört die Gemütlichkeit auf“, med andre Ord: Naar man kommer til rede Penge, hører det ærede Medlems demokratiske Gemytlighed op. Det vil sige, fortalte han, hvor det drejede sig om Arveskat eller Luksusskat

eller Jordværdistigningsskat og deslige, der skulde det nok vise sig, at han var radikalst af os alle sammen. Ja, den Slags Henvisninger kende vi nok, man er saa umaadelig radikal, naar det er noget, der ikke ligger for, naar det gælder alle andre Ting end netop de Sager, som i Øjeblikket skulle afgøres. De praktiske Spørgsmaal, der her ligge for, kan han ikke stemme for, men skulde det være ved en anden Løjlighed, skal man bare se! Det er den Slags Henvisninger, som ikke er saa grumme meget værd. Man gennemskuer den Radikalisme, der bærer dem oppe.

Der er to Betragtninger, det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for gennem den Særstilling, han har indtaget i Udvalget, og de Ændringsforslag, han har stillet. Først hævder han, at Aktieselskaber maa der tages lempeligt paa, for Aktieselskaber ere af det gode, Aktieselskaber hvile paa et demokratisk Princip. Det er jo en noget underlig original Tanke at udkaste i dette Ting. Man finder blandt Aktieselskaber to forskellige Typer og mellem dem en Række Overgangsled. Den ene Type er de store Aktieselskaber, som ere solidt funderede og aarlig give Aktionærerne et godt og paalideligt Udbytte. Der er f. Eks. Sukkerfabrikkerne, som i 1909—10 gav 15 pCt. foruden Bonus paa 8 pCt., hvad der betyder 23 pCt. af Aktiekapitalen. Og der er Petroleumsselskabet, der samtidig gav 45 pCt. i Dividende foruden en Bonus af godt 60 pCt., altsaa tilsammen noget over 100 pCt. af Pengene i et eneste Aar, og der er en hel Mængde andre, der gav et udmærket godt og sikkert Udbytte. Den Slags Selskaber vilde vel neppe være i Stand til at vække nogen stor Medfølelse hos de demokratiske tænkende Elementer, om de skulde skatte en Smule mere til det offentlige. Man har ondt ved at forklare, at det netop er demokratisk Politik at fritage det Udbytte, der høstes derfra, for de Byrder, som det hidtil har været underkastet, og stille en Aktionærs Udbytte af et saadant Selskab gunstigere end den Arbejdsfortjeneste, som f. Eks. en Skolelærer eller et Postbud eller en Jernbanefunktionær har. Det er den ene Type. Saa er der den anden